

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Polacek_Jan-Smrt_je_konzervativni.pdb

PDB Name: Jan Polacek-Smrt je konzervativ
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 5.8.2008
Modification Date: 5.8.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Jan Poláček

Smrt je konzervativní

Kdysi jsem chtěl složit své kosti vedle těch, které se po léta hromadily dole pod mostem. Také jsem podlehl magnetismu, jenž táhl lidi ke kraji, až k samému zábradlí a potom je donutil skočit dolů do hučící prázdnoty. Týž konec jich zvolilo tolik, že nemohlo jít jen o momentální pomatení smyslů, ale spíše o jakýsi zvrácený životní styl. Snažil jsem se vybavit podnět, který mě donutil udělat krok vpřed, ale samoregulační schopností mozku zatlačily vzpomínky hluboko do podvědomí.

Má partačka šla po kraji betonového bloku. Bez nervozity našlapovala na jeho pórovitost a omláčenou hranu, jež mnohým posloužila při posledním odrazu. Minulost se mi připomínala jako holo s přeřvanými barvami. Bez konkrétního obsahu, bez tvarů, ale s násilnickou urputností. Z hlubiny stoupal hnilobný pach dýchatelný pouze ústy. Měl svou hmotnost i rozměry. Byl obludou, jež se Kně yalela v údolí.

Si-lei zůstala stát u zábradlí: "Cítíš?" řekla a otočila se. Z ánfasu byla jako béčko signálního singlu. Nic moc. Přesto ve mně probouzela vidinu manželské postele a potom, Časem, celého schodišťát-ka míšenců. Prostě spokojeného života. Takového toho tichého dorozumění, které je vykoupeno a dlouhými lety vyčerpávajících hádek.

Neurčitě jsem pokýval hlavou: "Nikdy nemůžeš vědět, jestli náhodou nepřeskočí i tobě a nepoletíš do toho smradu s pocitem radosti, že jsi vyřešila své Životní dilema."

Pokrčila nos, až se jí huňaté obočí v důlku mezi očima spojilo do hustého křovíčka: "Tys měl čas se cestou dolů radovat?"

"Času je dost, ale rozmyslet si to už nemůžeš."

Šla k vozu a opřela se o otevřená

dvířka. Hleděla na mě shora. Než promluvila, protáhla spodní ret pod bioke-ramickými perličkami zubů: "Proč jsi, to vlastně udělal?"

Vysvětloval jsem to tolikrát, tak složitě a zbytečně, že jsem Časem dospěl jen k základní odpovědi: "Byl jsem sám."

"A teď nejsi?"

"Mám přece vás."

Šikmé oči vypadaly- jako hluboké šlápoty v mokré sněhu: "Když myslíš, že právě tohle je to pravý," pokrčila rameny.

"Policie," řekl jsem, "to má zvuk."

"Jo, má, jako slovo. Ale kamufláž je to bídná a všemi dávno prokouknutá."

"Teď je ale životní nutnost patřit k nějaký partě."

Usedla za řízení a ukazovák do něj vytřukávala rytmus od Sioka.

"Tak tě ten tvůj nepovedený pokus dostal mezi elitu," řekla s despektem, "a nepotřebovals pro to ani předky z ostrovů."

"Já to беру jako druhý narozeniny."

"A já tomu říkám neurochirurgické zákrok par excellence," zasmála se, "bez umrtvení a pomoci kamene. Mozek ti ale dokázal nadupat víc, než celý tým odborníků ze značkov kliniky."

Samozřejmě ji šťvalo, že chodí do služby právě se mnou. Genialita, nege-nialita, partnera jí dělal bělouš se slovanským displejem plným modrých očí a bambulatého nosu mezi odstálými ušima. Ona měla neurotrénink od dětství, ještě nechodila a už švitořila řečí nihongo ovlivňující, díky své hláskové stavbě, rozmístění vyšších funkcí v mozkových hemisférách. Ona pro dosažení intelektuální převahy kamenem do hlavy nepotřebovala.

Ozval se hlas kovově lesklé masačky. Do ticha hustšího než med bzučela vysílačka,

Si-lei cvakla vypínačem: "Slyším"

Šéfův hlas, modulovaný dekodérem, zněl uměle: "Jeďte k Arturovi," ozvalo se z reproduktoru, "naš výběrčí má potíže."

"Rozumím," odpověděla. Mrkla mi pod prsty. Záměrný kříž navigačního systému už seděl na rohovém bloku Dvaapadesátky a Šestnáctky. Žilka STEPLERU běžela situační mapkou a hledala nejkratší spojnici mezi naším stanovištěm a cílem. Krvavě červená se valila uličkami k Arturovu baru. Monitor vypísl. Si-lei dupla na plyn.

Vzduchový polštář nás vykopl několik centimetrů nad rozmláčenou plochu silnice. Teplo mi stoupalo z chodidel ke kolenům. Prudký manévr mnou mrštil o stěnu. Tlak nás zamáchl do sedadel. Si-lei reflexivně vyrovnávala výkmity speciálu. Držela ho v levém pruhu. Řítili jsme se vypočítanou trasou, kterou infrazvuk vyčistil od živých překážek. Prolétli jsme veřejnou zónou kontrolovanou Černými gangy a arabskými demokraciemi. Její ementálovitá struktura pulsovala životem. Místní zbrojařské manufaktury jely čtyřadvacet hodin denně. Rodily se v nich poslední výkřiky

speciálních zbraní zhotovovaných na zakázku. Každá z městských zón se orientovala na určitou životně důležitou oblast. Výrobou zbraní počínaje a požívatin konče. Našli byste tu na jihovýchodě izolované mnišské řády střežící moudrosti minulých věků, na západě kasárenské bloky Červených baretů a v centru řeznický cech Knorrů specializující se na mizení lidí beze stop a na kšeftování s konzervářskými výrobky pro ma-sožravce.

Sekundy na TIMERU letěly dolů: "Ještě devadesát/ upozorňoval jsem Si-lei

fMáte pro nás zpřesňující instrukce?" zvýšila hlas, ale kodér její otázku stejně vyplivl nepřeloženou. Přehlušily ji motory,

"Čtyřicet," odpočítával jsem.

"UŽ je po všem," chraptěl Šéf, "dojedete pozdě. Ale všechno řádně prohlídněte. Čekám na zprávu."

"Jasně," přisvědčila, "na rozbory ex-post máme odborníka."

"Jsme tady," zarazil jsem výron její duchaplnosti.

Vůz se zhoupal a s mlasknutím dopadl do trávících štáv počítařovacího systému. Úder ticha zabolet v uších.

"Jdu první," řekla. UŽ byla jednou nohou venku.

Nabral jsem do nosu vzduch, Dveře baru byly dokořán. Napětí dávno vyprchalo: "Klidně běž, žádný překvapení tě nečeká,"

Sekla po mně okem. Biologickou ekvilibristiku nesnášela. Proto jsem jí, ryze ze sportu, dával znát, nač je krátká,

"Bože/" řekla, "náš věstec promluvil/

Uvnitř bylo prázdno. Nezvykle prázdno na tak brzkou hodinu, kdy mají notorici ve zvyku dotankovávat ranní ztráty, Si-lei vešla středem s očima upřenými na podlahu. To, co hledala, ve vzduchu ňelétalo,

Artur stál za pyramidou použitých pohárů. Vypadal úplně stejně jako ten předešlý Mne tím - neznátl. Byl o deset let starší a o polovinu odpornější.

"Vyjste tunový?"

"UŽ přes tejdén," pravil úslužně.

"Máte v průkazu záznam o změně vzhledu?"

"Přirozeně/" cpal mi před oči papíry, jako by je měl předem připravené v ruce, "To víte, kšeft, zákazníci jsou zvyklí na stálý personál/"

"Ten před vámi měl pravý oko o ceňťák vejš,"

"To měl," podrbl se na pleši, "ale mně byl ten detail proti srsti, a malo-kdo si toho všimne ..."

"Dobře, nechme toho," brzdil jsem ho, "tak kde ho máte?"

"Támhle," řekla Si-lei a ukázala na sešněrovaný balík.

"Dovolil jsem si ho zajistit, aby si snad neublížil," řekl omluvně Artur* Plastický výraz jeho tváře, odsouzený k věčnému úsměvu

šťastného pingla, mi byl čitelný asi jako slabikář Zulukafrů.

Muž ležel na boku, kolena přitažená k hrudníku, hlavu položenou v dlaních. Dlouze oddechoval. Vydřený peršan pod jeho bokem nesl narůžovo-vělé stopy po rozlitém víně.

Sklonila se nad ním: "Je v bezvědomí."

Obrátil jsem se na Artura. Stál dosud za pultem, jako by ho ta přehrada skla a blýskavého chrómu měla ochránit: "Přišel kolem šestý/" spustil, "právě svítalo. Přetáhl data ze záznamníku do kabely a sedl si támhle do kouta. Každý den dělal totéž, povídal, že má právě pár minut Času na skleničku a jeden pociták."

"A dál," pobídla ho.

"No, najednou ho to vzalo. Snad zešilel," odmítl se. Chvilí hleděl na mé, chvíli na ni: "Dál už nic nevím"

Budťo byl vážně blb, anebo spíš zkoušel, co vydržíme. Jít na věc přes jeho tělo ale nemělo význam. Informace, které v sobě nosil, byly tajné, a proto cennější než jeho život. Výslech by nepřežil: "Kxle má váš systém páteř?"

Si-lei mi položila ruku na rameno: "Co chceš dělat?"

"Projedu programy dřív než je někdo vymete. Moc bych se nedivil, kdyby v nich byly drogy."

"Kde by se vzaly/" zamumlal

"Tak kde je?"

"Támhle," ukázal na závěs sestavený z plastových symbolů integrálů. Zelenavě fosforeskující obrazovka za ním nabízela obsáhlé menu pocitových programů,

"Slušnej vyber," zhodnotil jsem direktorář, '!ty musely stát pěkný prachy/

"Zadarmo nebyly/" zabručel.

"Jistě máte na všechno platný licence?" ani jsem nečekal, že odpoví, S nelegálním kopírováním jsem měl své zkušenosti. Prostě jsem do toho sáhl rovnou. Čísla verzí, copyrighty a ostatní zbytečnosti mě nechávaly klidným. Ty dokázal věrohodně naštelovat i začátečník. Já šel hloub, do samé struktury. Hledal jsem stopy, které programoví vextáci museli zaručeně nechat. Nelogičnosti, na které jejich mozky, využívané na chabých padesát procent, prostě nestačily. Hypnotické sny byly na magnetickém médiu natlačeny jeden na druhém. Připomínaly lokomotivy v železničním depu. Pěkně vyrovnané, nablýskané. Podstatu měly velice jednoduchou. Na počátku byl cyklus se zkracující se Čekací dobou. Ten uváděl Člověka do transu. Následovala proce-dura se strukturou přehlednější než je dětská rýmovačka. V ní našly pole působnosti amatérské softwarové dílny, které se přiživovaly na komerčním boomeru. Zásobovaly trh sny, jejichž výroba byla přísně zdaněná. Produkci již končil SOFT a začínal HARD. SNUFF z mučičen Jižní Ameriky. Pod pultem bylo ledacos.

Přehraboval jsem se v tom svinstvu labužnický špendlíkem, ale žaludek mi dělal veletoč: "Vy se tedy umíte postarat o kšeft/" protáhl jsem zhnuseně.

"Zákazník si to přeje, zákazník si to žádá/" odrecitoval. Někde prachy nahrabat musel. Jen za ně a za službičky

informačního charakteru si mohl dát mozek vydělávat šváby blokujícími sebevražedné choutky.

"Vaši klientelu bych chtěl vidět."

"Sice nejsou dost noblí, ale zato mezi nimi najdete ty nejčerstvější informace," ohradil se dotčené.

"Já pro tuhle hrůzu omluvu nemám"

Si-lei se nadřazeně ušklíbala: "To bude tvou zmraženou mentalitou/*

Kráva jedna.

"Především je mi to jako normálnímu člověku úplně cizí."

"Kecy/" vyjekla. "Už to, že přežíváš bez elektroniky, i když nejsi z ostrovů, je nenormální. Jsi prostě monstrum."

Ryze osobní názor ovlivněný ješitností. Se Šéfem jsem vycházel snáz. Bílý analytik bez dráťáky v mozku mu chyběl.

Bral mě všema deseti.

Zařal jsem zuby a hrábl do další dávky sadistických obrázků, dělajících některým z nás dobře. Hned na počátku nového pocitového snu byl potok zasychající krve se Šedobílou mozkovou hmotou. Potom následoval odskok hluboko do programu s cílem označeným heslem. Musel jsem listovat pomalu a velice důkladně, abych snad něco nepřešlédl. Tisíce matoucích cifer ukazovalo všemi směry. Nakonec jsem těsně před ENDEM našel další skok. Autor zvolil metodu lučního koníka. Nedbal na eleganci, Podstatný byl pro něj výsledný efekt, a tak poskakoval bludištěm bez systému sem a tam. Chtěl případné pronásledovatele utahat.

Si-lei mi dýchala na záda: "Už něco máš?"

"Ne," zvolnil jsem tempo a každý další příkaz převracel několikrát ze všech stran. Kterýkoliv mohl být programové jištění firemní minou* Doopravdy jsem po jedné stopu našel, ale někdo ji už dříve obratně odoperoval. Zůstal po ní jen důlek: "Artur, tenhle program není originální verze. Kde jsi k němu přišel?"

"Zeptejte se dodavatelů. Já si jen vyberu podle katalogu. O ostatní se starají oni."

"Chceš říct, že tohle svinstvo pochází z legální nabídky?"

"Přesně."

Opak jsem mu dokázat nemohl, Alespoň ne v této chvíli.

"Kašli na licence," dotírala Si-lei, "hlavně najdi to, co nám zlikvidovalo výběrčího."

Samozřejmě měla pravdu. Zavrtal jsem se zpět do programu a krok za krokem šel kupředu. Opatrně a se všemi smysly nachystanými k okamžité reakci. Dorazil jsem až na okraj krá-teru: "Tady to bouchlo."

"Můžeš dál anebo je cesta zlikvidovaná?" ptala se.

"Stojí tu most. Je ale celý poskládaný z trosek. Musel vzniknout až po ty rány."

"Že by učící se program?"

"Asi."

"Jdeš dál?"

Napíchl jsem si mozek na teleport a opatrně vstoupil na rozhoupané programové bloky. Nevzbuzovaly příliš důvěry.

Pružná struktura se stahovala a natahovala. Kráter byl hluboký a měl otřepané okraje. Druhé strany se mi podařilo dosáhnout bez ztráty květiny. Bylo tam pár nových obrazů ostrých nástrojů a křečovitého chvění. Všude leželo plno binárních háček, které mohly nadělat při průniku mezi neurony pěknou paseku. Ještě ale odpovídaly normám. Pro tenhle typ bolesti člověk nemusel být masochistou.

Další příkaz byl spouští. Zastavil jsem se na pětiku. Frajerská struktura, jednoduchá a razantní trhavina. Řada zobáků nerovností umístěných před tím dárečkem zdánlivě vyrovnávala terén.

Pomalou, velice pomalu jsem couval zpět: "Je taní nálož."

Si-lei se sklonila k obrazovce.

"Musela přijít zvenku," ukazoval jsem jí, "pokřivila původní strukturu programu."

"No," vykřikl vítězně Artur, "měl jsem pravdu."

Sykavě nabrala vzduch: "Rozeznals její princip?"

"Viděl jsem jednoduchou vibrační roznětku, ale zbytek je zapakované a zazipované. Tam se může schovávat cokoliv," teď byla řada na ní. Má práce spočívala v lokalizaci. Pyrotechnikou se živila ona.

Přitiskla k sobě dlaně a prohnula zaháknuté prsty. Uvolněné ruce držela několik sekund nad klávesnicí. Jemně se chvěly. Několikrát prolisť-

vala pár kritických stránek. Ukazovák položila na START a do paměti si ukládala jednotlivé příkazy> Nebezpečný zásah musela provést v reálném běhu programu.

Soustředění zesilovalo náš dech a vzdálený šum ulice. Někde daleko zarachotila mříž. Zatroubilo auto a filtry s mlaskotem nasály neztrávený cucek čistící plasmu, V okně protějšího domu se odrazilo slunce, paprsek sklouzl po obrazovce terminálu a osvítil mikroskopická prachová smítka.

Spustila program. Nechala proběhnout deklaraci proměnných a potom skočila o několik stovek řádků kupředu.

Ukazovákem cvakla o klávesnici. Přelétla úvodní transblok a ponořila se do těla procedury. Hluchá místa prokládala čekacími intervaly. Před roznětku umístila návrat zpět na počátek a zacyklila se. Tak získala čas pro úpravu algoritmu.

Až sem byl postup Čisté rutinní. Vypreparovala nebezpečné místo a nachystala vše k operačnímu zákroku. In vazní mu příkazu JDI NA chyběl už jen cíl. Mohla volit mezi počátkem a koncem destrukčního bloku. Vybrala začátek.

Nezpronevěřila se filozofii přežití, pro kterou byl symbol konce nepřipustný, Vstoupila hlavním vchodem.

Výbuch následoval okamžitě. Obsah balíku vyplnil obsah operační paměti počítače a hledal cestu dál. Našel ji v mozku Si-lei. Pronikal do ní všemi smysly. Sála ho do sebe jako houba vodu. Broukala stále dokola pár nesrozumitelných slov a pohupovala se ze strany na stranu..Cigaretový dým stojící nehybně ve vzduchu připomínal postavy v kápích. Kysele páchla potem a sekrety. Klávesnici svírala v ruku. Drtila ji prsty. Padala. Rozhodila paže hledajíc oporu. Levou rukou shodila budík se šedavě mrtvým digitálním displejem a pravou zasekla do podlahy. Dlouhé nehty jí zajely do plastové

krytiny. Táhlly se za nimi rýhy. Svaly jí projela křeč. Jako pod drobnohledem byla vidět řada jizev po plastických operacích. Pokožku vrásnily křivky mikroskopických stehů. Zpočátku byla pískově žlutá, ale rychlebledla. Podobala se zmačkanému hedvábnému papíru.

Sekundu po sekunde se zdála být vycucanější a vycucanější. Obličej jí zestárl. Nos měla špičatý. Tváře propadlé. Potem spleené vlasy připomínaly zplstěnou deku. Víčka jí spadla. Měnila se mi přímo před očima. Vysychala.

Bylo zřejmé, že situaci nezvládne. Do mozku jí pronikl kazatel a plnil jej umravňujícími litaniami. Nedostala Šanci. Bože. Tohle jsem zavinil já. Když pronikla do programu, byla již bomba odjištěná a odtikávala poslední sekundy před výbuchem.

Artur se tiskl zády ke stěně: "To já ne," koktal, "za tohle nemůžu ..."

Sebral jsem z pultu poloprázdnou láhev a mrštil ji proti obrazovce. Letěla vzduchem jako balónek. Ukrajovala centimetry své dráhy pomalu, pomalounku. Vzduch jí kladl nepřiměřený odpor. Konečně cvakla o monitor. Promáčkla ho. Vybuchl. Jako by se v něm dutá rána, která zazněla neslušně dlouze, ukrývala už od výroby. Chránil jsem si tvář předloktím. Si-lei vstávala ze země bez ohledu na poletující střepiny. Napřimovala se jako nafukovací panák, Neopřela se o ruce. Prostě z ničeho nic stála na nohou a kráčela ke mně.

Ustupoval jsem: "Počkej!"

Šla stále vpřed. Přidušeným Arturem otřásaly záchvaty kašle.

Křikl jsem: "Si-lei!"

Měla ostré prsty. Bolely.

"Pusť!"

Držela mě v obětí, jež bralo dech. Vnímál jsem teplo vycházející z jejího těla. Zaplavovalo mě. Cítil jsem je v každé buňce. Vydechl jsem všechn vzduch a protlačil dlaně mezi svým a jejím tělem. Vší silou jsem ji odstrčil a kolenem vykopl vzhůru. Napjaté břicho jí snad pokrýval plechový krunýř. Výjekla a povolila hlasitě. Vysmekl jsem se. Padl na kolena. Nohy z tvarohu mě odmítaly nést. V mozku mi cosi bzučelo. Tichounce a pojednou hlasitě. Potichu a nahlas. Nahoru, dolů. Implantovaná siréna. Oči mi otekly. Cítil jsem je vystupovat ven z důlků. Byly plné pálivých slz. Z nosu mi odkapával lepkavý sHz. Sliznici v ústech jsem měl z bláta. Sladký prach se mísil se slinami v nechutnou kaši provokující ke zvracení. Skrz zuby jako skrz děravé síto proudily ven Špatně rozkousané kousky jídla oblepené kyselou šťávou. Rozkašlal jsem se a křeč ve vnitřnostech mne zlomila do pravého úhlu.

Si-lei prošla kolem bez zájmu. Zdálo se, že z ní veškerá agresivní energie odešla s prvním útokem. Vnímál jsem ji jako mlžný stín. V pohybech měla cosi strojového. Něco z kloubové panny. Tlačil jsem vší silou dlaněmi na oči. Vždy, když jsem je na okamžik odtáhl, optika zaostřila a já opět viděl. Kratinké časové úseky byly ale jen střípky pohledů.

Pseudostromy se otřásaly v dyzen-terických křečích, z každé puklinky v kůře vytékala palčivě čpící míza. Pár kybernetických vrabců se opile potáčelo ve větvích. Svými strunovitými křídly otloukaly integrované obvody šindelovitě zapuštěné v kořenových adresách stromů. Syntetická krev vrabců krystalizovala na stříbrných vláknech kosterních výpletů.

Si-lei šla prostředkem chodníku. Tělo jí nabobtnalo. Ruce jí trčely do stran jako dráty deštníku. Obrovská stehna se vyvalila z rozervaných kalhot a otírala se jedno o druhé.

Sledoval jsem ji z odstupu několi^ka kroků. Pravidelným tempem kráčela vpřed. V hlavě mi explodovaly dětské výkřiky. Analytické oblasti mozku je rozkládaly až na strojový kód, jenž bubnoval do nervů jako vytrvalý ledový déšť. Do hry vstoupila podivná síla, na kterou byl i rodilý Japonec krátký. Ještě jsem její účinky cítil. Připomínala jemné mravenčení. Kyselinu leptající pozvolna tkáň nebo snad dráždidlo provokující alergický záchvat. Zachránila mne propast ležící mezi našimi mozky. Něco víc než pouhé anatomické rozdíly. Byl to zcela odlišný způsob záznamu informací do paměti, již od dětství zásadně ovlivňovaný mateřským jazykem. Ta síla byla úzce cílená a já do vybraného spektra obětí našťestí nepatřil.

Spolu se Si-lei směřoval kamsi do neznáma celý zástup šikmooké smetánky. Sesbírával se postupně na ulicích. Všichni byli nakynutí, obrostlí natřásajícím se tukem pod průhlednou pokožkou. Všechny stoprocentní mozky, až na ten můj, stvořený náhodou, se připojovaly k tiché demonstraci se záhadným cílem. Bez transparentů a hesel působili podivně. Jako by šli na svůj vlastní pohřeb.

Na plošině mlékařské dodávky ležel jako na lafetě děla zápasník sumo. Nehýbal se a krat'ounké ruce a nohy Čňející ze sádelnaté koule připomínaly znetvořené pahýly. Přetížené vznášed-lo táhlo zadek po zemi a vydávalo nepříjemně skřípavý zvuk. Přepadový vůz Šogunova gangu zaparkoval ve výloze mezi hracími automaty. Řidič marně lomcoval se vzpříčenými dvířky a potom se protlačil okénkem jako sar-delová pasta z tuby a plazil se za ostatními. Nádrž bouchla a vozidlo začalo hořet. Skla v hracích automatech praskala. Několik dětí poskakovalo kolem plamenů. Bláznivě vyskaly nad tou podívanou. Tváře dospělých v Šeda vých oknech se podobaly lesklým rybím šupinám.

Za rukáv mě chytla čísi ruka: "Vo co tude?"

Zobák. Vytrhl jsem se mu. Oči měl

rozšířené. Seděly ve vrásčitém obličejí jako dvě rozklepnutá vejce. Pod kůží se mu rýsovala síť vodičů.

"Vidiš, ne?"

"Chyt je amok?" nevěřicně napřáhl vychrtlou paži prošpikovanou třemi akupunkturními jehlami. "Tamhle je váš šéf."

Doppravdy šel vedle ostřelovače z konkurenčního gangu, aniž dal najevo sebemenší náznak neklidu.

Zobák šokované odhodil padající čiro z čela a uhodil se několikrát pěstí do temene, jako by dorážel nožky svého maxiintegráče do soklu.

"To není nedotek," vyvedl jsem ho z omylu, "ani studeňák. To je pravda."

"Že tahle pohroma jednou přijde i na Japonce, jsem tedy netušil," zaskřeho-tal.

Drželi jsme se za demonstrací. Kordon bělochů, jímž procházela, sledoval průvod zúčastněně. Všichni s vděčností

mysleli na šváby, které jim seděly na mozcích. Zobák se nemýlil: tohle už tu jednou bylo. Dělat tomuhle představení diváka bylo ale rozhodně příjemnější, než v něm hrát hlavní roli. To jsem si vyzkoušel na vlastní kůži.

Na Severojižní ulici průvod splýnul s o něco menší skupinkou. Minul poslední blok dutých čínáků čekajících na stržení. Odrazil se ve sklech BANK OF JAPAN a vešel na most. Zadní řady tlačily Čelo stále vpřed. Nebylo kam couvnout, ale nikdo ani couvat nechtěl. Viděl jsem Si-lei, jak neohrabaně lezla na betonový obrubník a potom se celá udýchaná napřímila, rozpráhla paže, odrazila se a padala dolů. Tloušťka jí už nevadila. Letěla střemhlav. Zasekla se do biomasy, která vycákla několik metrů vysoko. Zřejmě se odrazila ode dna pokrytého roštem nerozložených kostí a vyplula nad hladinu. Zdvihla paže a vazká plazma obepínající ji předloktí připomínala obří plovací blánu. Klokot ave nabrala vzduch a látka ji do sebe znovu vcucala. Pak už nevyplavala.

Na hladinu dopadala další a další těla. Spojovala se s vařící a bublající masou vyplňující kotel údolí. Břečka stoupala živena proudem šikmookých sebevrahů. Už dosahovala ke spodní hraně mostu a první hnisavě nažloutlý jazyk se převalil přes břeh. Dobíhali -poslední opozdilci. Boss Jasmínové ya-kuzy zajel na kolečkovém křesle přímo do proudu a slastně se převrhl. Zřejmě příliš nepřemýšlel nad oblékáním. Byl ale tak obrostlý mužnou srstí, že textilie na poslední cestě nepotřeboval. Vysloužilci z poslední války gangů odhazovali elektronické protézy a vrhali se vstříc, smetli čisti, zbavení veškerých kybernetických berliček.

Ze sběrnic pod dlažbou zněl temný hukot. Země se otřásala. Blok domů po levé straně ulice připomínal vzdálený horizont v horkých proudech vzduchu. Vyknuty nosných stěn byly stále větší a větší, až nakonec dosáhly hodnot přesahujících fyzikální zákony soudržnosti. Domy padaly jeden po druhém, jakoby sfouknuté dechem smrště. Vrazil jsem do Zobáka loktem: "Je na čase udělat něco pro sebe." To, že je od konkurence, byl teď podružný detail. "Pojď," chytl jsem ho za ruku.

Chápající zájem nejaponského obyvatelstva města vystřídal zděšení. Šogunova rušička maskovaná za televizní vysílač padla k zemi jako podřatý strom a její stříbřitě lesklý zářič plácl do biomasy. Kapky, vymrštěné úderem do vzduchu, dolétly až k nám. Jedna padla na hřbet toulavého York-shirského teriéra, který se nám vytrvale pletl pod nohy. Zoufale vykvikl a několik sekund neúspěšně honil svůj ocas. Potom se, stal součástí biomasy i on sám. Slizký rosol, v nějž se proměnil, vydával při úderech o dlažbu zvuk připomínající zuřivý štekot. Kamarádství psa s člověkem bylo to tam. Šel po nás.

Běželi jsme zpět do centra, ale každý další krok nás jen ubezpečoval v tom, že jsme druzí. Biomasa se valila kanály proudem. Zcela se obrátil tok splášků. Už nesměřovaly dolů do údolí, ale naopak, systém nasával agresivní látku a hnal ji do města. Víko kanálu pár metrů před námi se odklopilo, vlna oblila kupu odpadků a v okamžiku ji rozpustila.

"Neutečeme ji," křičel jsem. Tváře lidí se podobaly příšerným maskám, rysy šílenství v nich naskicovala hrůza. Každá se mi vepisovala do paměti se všemi detaily. S drkotajícími zuby, s mrtvolně bledou pokožkou, s bezmocně mžikajícíma očima ...

Zobák lapal po dechu: "Přece se nenecháme sežrat?"

Ulici pokrýval tenounký olejový filtr. Lepil se mi na podrážky. Nejraději bych řekl, že mě děsně bolí hlava, mávl rukou a na všechno se vykašlal. Zřejmě bych už nedokázal pozít tu pravou piluli. A pokud ano, byla by to má poslední. V krku mě pátil horký dech.

"Musíme nahoru."

Vrazili jsme do brány městských jatek. Nádvoří bylo prázdné. První výběžky biomasy zaměstnávalo několik krvavých kaluží.

"Upínej gurmán," vyrazil dýchavičně Zobák. Vážně vyvolávala dojem, že jí jsou vlastní lidské smysly.

Dvacetipatrová budova Knorrový konzervárny se zdála být nejvhodnějším objektem pro naše záměry. Tyčila se nad továrnou na maso jako vztyčený prst z šedivého mramoru.

"Vylezeme na střechem," rozhodl jsem.

Zobák nasadil ironický škleb: "Chceš mít kvalitní výhled?"

"Je dobrý vědět předem, co nás čeká."

Stiskl tlačítko, aby přivolal zdviž. Červená kontrolka blikla: "Ještě funguje," konstatoval spokojeně.

"Nepůjdeme radši pěšky? Nerad bych zůstal viset mezi patry."

Přikývl: "Jasně."

Brali jsme příkré schody po dvou. Pokrýval je šedý prach, do něhož naše boty vykrajovaly světlejší stopy.

"Nikdo tu není," řekl jsem udiveně.

"Vegetariáni to tu před měsícem vybilili," koktal přes rameno.

Trvalo dvacet minut, než jsme dorazili na střechem. Město z té výšky připomínalo východní deskové hry. Ulice byly tenkými nitkami proplétajícími se mezi různobarevnými plochami náměstí a domů a skupinky lidí hracími kameny. Dole pod námi se odehrávala monstrpartie. Dospěla do stádia honu na drobounké lidské pěšáky. Shora šly události posuzovat globálně. Útočník získal převahu prvního tahu a hodlal ji udržet až do konce.

"To není živé," došlo mi, "má inteligenci."

"Taky se v ní rozpustily nejlepší mozky našeho města," řekl Zobák, křečovitě svírající parabolickou anténu.

Biomasa nakládala s lidmi jako se zvířaty. Zaháněla je do proluk inezí domy a tam je uzavírala. V rostoucím šeru se rozžehlo několik paličských pochodní a temné nebe ozářily plameny ohňů. Vítr honil chuchvalce dýmu nad městem.

"Snad ji tím odrovnají," doufal.

Vir zatočil prachem a zamíchal do něho sazovitou krupici. Po spirále ji vynesl až k nám. Černé smítko mu přistálo na pravé straně lebky. Dopa-

dlo na okraj bočního čipu a klouzalo po něm dolů k vyholené lebce.

"Pozor!" křikl jsem.

Zamířil prsty k zasaženému místu. Chytl jsem jej za předloktí a úderem plochou dlaní vyloupil obvod ze soklu. Nervová soustava zbavená posilovače zareagovala zeslabením pulsů směřujících do svalů. Ochromená pravá ruka mu klesla bezvládně dolů a pohupovala se sem a tam.

"Rychle dovnitř," řval jsem mu do ucha. Temný kotouč dýmu přetekl přes okraj střechy.

Napadaje na pravou nohu kulhal ke vchodu. Slezli jsme po kovovém žebříku do chodby a vešli do prvních dveří. V nejvyšším patře konzervárny měli Knorrové výpočetní středisko. Uzavřeli jsme se v něm a klimatizaci spustili na maximum. Venku se rozléhal hlas. Takový hlas, který je slyšet hodně daleko, protože k tornu má důvod, jenž bolí. Nebylo mu sice rozumět, ale výmluvný byl dost.

V bezpečí sálu chytil Zobák dech: "Málem nás dostala." "Kondenzuje se na smítkách. Tím, že zapálili ohně, jí pomohli do vzduchu."

"Krucí," zachrčel poraženě, "jsme v pasti," svaly na neposilované paži mu visely z kosti jako nevymáchaný hadr. Už si ale začínal zvykat. Mozek mu burcoval k normální činnosti strach.

"Třeba je i tady," napadlo mne. Podlaha ale byla čistá. Stropem nic nepro-tékalo, hermeticky uzavřená okna těsnila, vše se zdálo být v pořádku. Došel jsem až do kouta, kde byly kulatým otvorem vedeny kabely do nižších pater. "Tohle musíme uzavřít."

"Jak?" ptal se bezradně.

"Odřízneme je a díru ucpeme."

"Máš nůž?"

Probíral jsem svazek kabelů a zkoumal jejich sílu a odolnost. Obvyklé koaxiály a dvoužilné linky vnitřního komunikačního systému.

"Mám."

Policejní vyhazovák mi dělal společníka v pouzdře na pravém lýtku.

"Tady je taky jeden," ukázal Zobák na řídicí terminál. Vedl z něj drát o poznání silnější než ostatní. "Já ho vyrvu."

"Počkej! Takovou tloušťku standardní interfejsy nemívají a ta jeho barva je taky dost podivná." Šťouchl jsem do kabelu špičkou nože. Neprojel jeho povrchem. Přitlačil jsem. Růžová vlákna se křečovitě zachvěla a z nepatrné řezné rány vytekla krůpěj nažloutlé kapaliny. "Ta zrůda je napojená na počítač," už jsem chápal sílu, která vyřídila výběrčího a odstavila Si-lei a ostatní Japonce.

Zobák se tvářil, jako by ho koplo tři sta osmdesát: "Odřízni ho! Dělej!"

Bodl jsem do vlákna jednou, podruhé. Sekal jsem do něj a řezal. Svíjelo se po podlaze. Tlouklo kolem sebe jako bič. S kovovým zadrnčením upálilo roh transportního vozíku. Křečovitě se zachvělo oťesené úderem. Sekl jsem do něj.

Dlouhé chapadlo odříznuté od zbytku těla reflexivně uhýbalo před ostřím nože. Odletující sliz tvořil na podlaze kompaktní ostrůvky roztráveného rosolu. Rozkouskovaný ztrácel sílu. Krvácející nářez se nechal bez potíží měst ven. Zůstalo po něm jen několik šmouh na zelených plátech podlahového plastu.

"Za chvíli je tu další," spustil jsem se vyčerpaně podél zdi na zem. "Jde po nás. Je to jeden obrovský mozek. Valí se městem a zabíjí. Neznám sice jeho choutky, ale námi jistě nepohrdne."

"Proč se tak nechoval dřív?" vrtěl Zobák nevěřičně hlavou. "Bylo ho přece plné údolí," nervózně roztíral skvrnu na pravé nohavici.

"Asi si připadal na tak velkolepou akci malý. Čekal, až se dočkal."

Příšeří místnosti prozařoval terminál zbavený vetřelce. Na obrazovce mu poblikával obraz pavouka výroby. Modré pruhy přepravníků se pohybovaly v nekonečné smyčce naprázdno a zásobníky obalů byly až po okraj nabitý konzervářenskou fólií. Vstupní bloky z jatečních kobek, blokové červenými terči, praskaly pod nápořem postupující biomasy.

Vstal jsem a usedl do pojízdného křesla operátora: "Že by za tím vším byly doopravdy jen jeho gigantické míry?"
Mlčel.

"Co říkáš? Co se stane, když ho rozdělíme na menší kusy?"

"Zkus to," zašeptal.

Projel jsem programovou nabídku a zvolil zadání pro konzervaci masových výtažků v rodinném balení: "A jedem," spustil jsem pro ověření jednu linku. Krajiní kobka vychrlila biomasu na pás a mlecí automat ji rozsekal na superjemné pyré. Chucení, nastavené na indickou kuchyni, dodalo kari a za-leninové aroma. Plnicí zařízení nasálo první dávku a se zasyčením ji vypustilo do připraveného obalu. Pššššš. Krabice se hermeticky uzavřela a olíplá nálepkou spadla na transportní vozík, který ji odvezl do skladu.

První úspěch mi dodal sebevědomí: "Rozjedeme velkovýrobu?"

Číslo na obrazovce naznačovala, že první pás naběhl na osmdesát procent.

"Počkej," vypískl ptačím hlasem Zobák. Namířil ukazovákem na kontrolku skladového čidla.

Řada vykřičníků a náhle i pronikavé kolísavé zvuky mě ubezpečovaly v tom, že se nemýlím: "Rozežrala folii."

"Pustils ji do domu!"

"Krucí!"

Můj nápad neměl chybu. Proč ten kiks?

Nos jsem měl plný kari. Klimatizace hnala okrově žlutý prach do sálu. Usazoval se nám na šatech. Biomasa monotónně brblala jako vařící se pudink. Ta nejjemnější, tekutější než kojenecká výživa, vzlínala stěnami. Natahovala k nám svůj prstík. Zdivo domu bylo výtahem, který jel pouze vzhůru.

Do prdele. Už nikdy žádný skandály, sexuální aféry, žádná whisky. Žádný trest za naši vraždu.

Nevzdal jsem se: "Naperem ji do menších pixel," už nebyl čas na nové pokusy. Nejvhodnější mi připadaly obaly na rajčatový protlak. Neměly víc než deset kubických centimetrů. Nachově rudou folii, nápis TOMATO SAUCE.

Představil jsem si slzičky toho svinstva rozporcované na milióny a milióny částeček.

Zobák klepal podrážkou o podlahu. Noha mu poskakovala nahoru dolů.

"Jedeme na plno!"

Otevřel jsem všechny kobky naráz a pustil biomasu na pásy. Čelisti stroje zhlty lepkavou kaši. Zaklokotala v trubkách. Kovové řinčení, mlaskání a zvukné unikání vzduchu provázelo velkolepou hostinu. Agresivní mozek měl pojednou jedinou touhu: celý, celičký, až do posledního zbytečku chtěl skončit v konzervách. To přání se mu splnilo. Neskončil, dokud nevytvořil nový orientační bod našeho města: BIG TOMATO ROCK. Potom se výrobní linka zastavila. Ve vzduchu stálo mrtvé ticho.

Šli jsme dolů. Schody byly slizké, museli jsme se přidržovat stěn, abychom neuklouzli. Ze stropů visely krápníky biomasy. Pršely z nich kapky připomínající nazelenalé pleskající plivance. Tekly dolů jako slimáci. Jejich agresivita zmizela v nenávratnu. Dvůr byl plný konzerv a pronikavého pachu. Dýchla na nás atmosféra jatek pracujících ve třísměnném provozu.

"Mám dojem, že se pro začátek budeme muset spoléhat jen sami na sebe," chrčel jsem vyčerpaně. Teprve teď mi docházelo, jak je unavující ne-artikulovaný řev. "Musíme to vzít do rukou dřív, než se přizneme vyžírkové."

"Myslíš, že přijdou?" ptal se Zobák. Snad ve mně začínal vidět autoritu. Já totiž neměl hlavu otevřenou tak jako on. Mé nápady byly schovány pěkně uvnitř. Sice živořily, ale nepatřily nikomu jinému. Na dálku mi je mohl vykousat z hlavy jen pánbůh telepat.

"O lidi strach nemám. Prázdný město s horou žrádla je terno pro každého emigranta."

"To je fakt," řekl. Bouchl si dvakrát dlaní do čela. Svraštil je, a potom se ještě jednou uhodil do týla zdola nahoru.

Vyrazil ze soklu svůj maxiintegráč. "Po tom, co jsme zažili, už nemám strach, že bych někam skákal."

Plácl jsem jej po rameni: "Zahoóf to svinstvo. Je konec gangů, konec elektroniky. Vláda nad tímhle městem je v rukou konzervativců. A to jsme my. Na nás je, abysme diktovali, co bude dál."

Před špičkami bot se nám vlnil okraj obrovské kaluže rosolu. Omílal několik desítek integrovaných obvodů méně šťastných majitelů. Pohazoval jimi sem a tam jako mořský příboj pestrobarevnými mušlemi.